

НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ!

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ТРАКИЯ

Брой 14 • год. CV • 30 юли 2026 г. • цена 1 лев / 0.51 €

www.stdbg.org

Печатно издание: ISSN 1313-7611 • Онлайн издание: ISSN 2815-2638

123 ГОДИНИ ОТ ИЛИНДЕНСКО- ПРЕОБРАЖЕНСКОТО ВЪСТАНИЕ

ИЗВАДКИ ОТ ПРОТОКОЛИТЕ НА КОНГРЕСА НА
ОДРИНСКИЯ ОКРЪЖЕН КОМИТЕТ НА ПЕТРОВА НИВА
ЗА ЗАДАЧИТЕ НА ТРАКИЯ ПО ВРЕМЕ НА ВЪСТАНИЕТО

На стр. 2-3

■ Пострадали от с. Булгаркьой, 1913 г.

ТРАГИЧНИЯТ ЮЛИ НА 1913: БУЛГАРКЪОЙ – НАЧАЛОТО НА ТРАКИЙСКАТА ГОЛГОТА

ИСКРА ЧЕРНЕВА

Има имена, които историята е записала не само върху географската карта, а и в паметта на един народ. Такова е и Булгаркьой – Българското село – едно от първите селища в Източна Тракия, над което през кървавия юли на 1913 г. се стоварва жестоката вълна на насилието. То се превръща в символ на началото на разорението на тракийските българи. Именно оттук започва една от най-трагичните страници в нашата история – страница, на-

■ Мария Иванова от с. Булгаркьой, изгубила трима сина и дъщеря

писана с кръв, сълзи и неизмерима човешка болка. Преди пламъците да обхванат десетки тракийски селища, преди хилядите бежанци да поемат по безкрайните друмища към свободна България, тук прозвучава първият вик на разорена Тракия, тук рухват не само градените от поколения домове, но и вярата, че след Освободителната Балканска война българите ще могат спокойно да живеят по родните си земи. И може би няма по-горчива историческа ирония от това именно от „Българското село“ да започне Голготата на тракийските българи през лятото на 1913 година. От името, което съдържа в себе си българската принадлежност, първо се надига и оттеква бурята на разорението.

До онова зловещо лято Булгаркьой е заможно, будно и многолюдно българско село. Хората обработват плодородната земя, отглеждат добитък, строят домове, училище, църква, възпитават децата си в любов към Бога и България. Жителите му бързо усещат сладкия вкус на свободата, когато след Лондонския мирен договор то остава в България само на няколко км от разделителната линия Мидия – Енос. Турция отстъпва земите на запад от нея. Радостта им обаче е твърде, твърде кратка. Никой не подозира, че няколко седмици по-късно трудът им

ще бъде превърнат в пепел, а песента им – в плач. Въпреки повторното настъпление на османската армия през Междусъюзническата война булгаркьойци получават уверение, че няма да бъдат закачани. Но много скоро след това са подложени на жестоки репресии, нечовешки издевателства и погром. Те започват, когато около 350 мъже и първенци са извикани извън селото под предлог, че турският комендант ще държи пред тях реч как да живеят в мир с турците. Малко след като се събрали обаче, били брутално застреляни. Това се случва на 7 юли, в свещения за християните ден неделя. В книгата си „Разорението на тракийските българи през 1913 година“ Любомир Милетич разказва, че войниците минавали сред труповете и с щикове доубивали ранените. Той събира спомените на осмината оцелели. Описанието на един от тях, Карафил Стоянов, е покъртително: „Казаха ни да чакаме и да не мърдаме. Ние се събрахме нагъсто един от други. Офицеринът два пъти мина, разходи се между двете редици народа и войниците, които бяха срещу нас на десет крачки. След това същият даде заповед да стрелят в залп. Като гръмнаха, ние всичките ударени, неударени, легнахме на земята.

Продължава на 3-а стр.

ПОКАНА ЗА УЧАСТИЕ В ПОХОД ПО ПЪТЯ НА ПРЕОБРАЖЕНЦИ, 22 АВГУСТ 2026 г.

Уважаеми тракийци,
членове на Съюза на тракийските дружества в България,

Каним Ви да се включите в Деветия тракийски поход „По пътя на преобращенци“ на 22 август 2026 г. Той се организира по повод 123 г. на Илинденско – Преображенското въстание.

Целта е съхранение на паметта за участниците във въстанието, завещащи ни достоен урок по родолюбие и патриотизъм.

Походът започва и завършва на Петрова нива, известна като Странджанското Оборище. Участниците в него се посрещат от председателя на СТДБ и кмета на Малко Търново.

Националното честване ще се проведе на 22 август 2026 г. на Петрова Нива.

Очакваме Ви пред Паметника на Петрова нива от 8.00 до 8.30 ч., от където ще стартира походът.

За информация – Петя Митева, 0884 96 36 33.

ОБЩИНА МАЛКО ТЪРНОВО
СЪЮЗ НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ
ТРАКИЙСКИ НАУЧЕН ИНСТИТУТ
РЕГИОНАЛЕН СЪВЕТ
НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА – БУРГАС

Ви канят на Национален тракийски събор-клонение, който ще се проведе на 22.08.2026 г. (събота)

ПРОГРАМА

13.00 ч. Научна конференция на тема: „Тракийските българи в борба за свобода“

16.00 ч. Посрещане на участниците в тракийския поход „По стъпките на преобращенци“

16.30 ч. Откриване на фото-документална изложба „130 години организирано тракийско движение в България“

17.00 ч. Представяне на книгата „Малкотърновско и Василиковско във войните на България 1912–1945 г.“, автор Костадин Михайлов

18.00 ч. Концерт на ПФА „Странджа“

20.00 ч. Заупойна молитва в памет на загиналите преобращенци в храм-костница „Света Петка“

20.30 ч. Откриване на възпоменателното тържество пред мемориала. Заря-проверка

21.40 ч. Празничен концерт с участието на странджанските народни изпълнители: Манол Михайлов, Костадин Михайлов, Таня Стоева, Николай Гурбанов, Стойко Василев, мъжка фолклорна група „Росен“ и оркестър „Жарава“

ИНФОРМАЦИЯ

Уважаеми читатели,

Поради годишен отпуск на печатницата бр. 15 и 16 на в. „Тракия“ ще получите в две последователни седмици – на 20 и 27 август.

Редакционната колегия благодари за разбирането!

123 ГОДИНИ ОТ ИЛИНДЕНСКО-ПРЕОБРАЖЕНСКОТО ВЪСТАНИЕ

ИЗВАДКИ ОТ ПРОТОКОЛИТЕ НА КОНГРЕСА НА ОДРИНСКИЯ ОКРЪЖЕН КОМИТЕТ НА ПЕТРОВА НИВА ЗА ЗАДАЧИТЕ НА ТРАКИЯ ПО ВРЕМЕ НА ВЪСТАНИЕТО

■ Одринските войски

ПЕТРОВА НИВА, 28–30 ЮНИ 1903 Г.

ИЗ ПРОТОКОЛ № 3

Кога трябва да се почне въстанието? Конгресът, като взе от една страна съображенията, изказани по този въпрос в общия план изработен от Главния щаб на Битолския въстанически окръг, и, от друга, че оръжието в някои райони на VII окръг е съвсем недостатъчно, реши да изкаже мнение пред Централния комитет: въстанието да не се обяви по-рано от 20.VII. и по-късно от 30.VII. Изработи се по Общия план специален план за въстаническите действия на VII окръг. За да се даде на въстанието повсеместен характер, а най-главно за да се разкъсат турските сили, реши се да се произведат въстанишки действия във всички райони на окръга, като не се изключва и най-слабо подготвените.

По докладите от петте райони: 1) Малкотърновски, Лозенградски, Бунархисарски, 2) Чокенски, 3) Мустафа Паша, 4) Гюмюрджина – Дедеагач, 5) Ахъчелеби – Скече. – Всеки район, съобразно физическите дележи на страната от реки и планински гребени, съобразно стратегическото значение на разните пунктове и съобразно с местната въстаническа подготовка в боеви сили и припаси на следните райони и участъци ... 5) Ахъчелебийски – Скеченски район с участъци:

- 1) Долно и Горно Дерее, Петково и Карлуково.
- 2) Устово.
- 3) Чокманово.

Кои са задачите на четите и способите на действията? – Придържане о Общия план.

I) Нападение на незначителни войскове отряди, разположени на лагер в турски села и паланки.

II) Нападение:

- 1) Турски аванпостове;
- 2) Отделни караули и часови;
- 3) Малки полицейски и войскове части;
- 4) Башибозук и потери;
- 5) На пощи и пощенски куриери.

III) Нападение на военни складове или за ограбване, или за унищожение. Това да се има предвид особено в първите дни на въстанието.

IV) Терористични действия:

- 1) Разрушаване железопътни тренове;

- 2) [Разрушаване железопътни] мостове;
- 3) [Разрушаване железопътни] тунели;
- 4) [Разрушаване железопътни] релси;
- 5) [Разрушаване железопътни] макази;
- 6) [Разрушаване] на станции, особено ония, които имат водоснабдилища и складове за машини.

7) [Разрушаване] на кредитни учереждения

8) [Разрушаване] на фабрики и пр.

V) Скъсване на телеграфни жици и разрушаване на телеграфни станции. Докато трае въстанието, телеграфните жици трябва постоянно да се скъсват.

VI) Приготвяне на тъй наречените фугаси.

Кой трябва да направлява въстаническите действия? – Пейо Шишманов и Карам[анджуков].

№ 4 ПРОТОКОЛ

Задачите на военното тяло

1. Всеки член от Главното ръководително боево тяло си [на]значава свой помощник, който ще има право да го замества във време на отсъствие.

2. Главното револ[юционн]о боево тяло ще изработи съобразно с Общия план на действие специален план:

а) За ония райони и участъци, които имат такива, като имат предвид мнението на войводите на всеки такъв район или участък;

б) Ще изработи също специални планове за действие на терористическите дружини.

3) Ще предприема мерки за събиране на парични средства.

4) Що разпределя съобразно с нуждите и количеството пропорционално между районите и участъците всички боеви материали, дрехи, царвули, и пр.

5) Ще се разпорежда за складиране на необходимото количество храна във всички участъци.

6) Ще изравнява всички спорове и недоразумения между войводи и подвойводи, войводи и четници, селяни и войводи.

7) Ще назначава нови войводи, ще уволнява и размества старите, когато това се налага от интересите на делото.

8) Ще направлява и ръководи общите действия и ще бди за изпълнение на всички предначертани планове.

9) Ще се конституира в съд с двама войводи от най-близките участъци всякога, когато стане нужда. Ще съди престъпниците войводи и четници и ще има право да наказва със смърт. Когато някой член от Главното боево тяло, отсъства, ще се замества от помощника му, ако и последният отсъства – от някой войвода, но всякога съдът ще се състои от пет члена.

Четвърт от парите представителите ще дават на Одринско.

Конгресът реши за представители

Избира трима от членовете на конгреса, които ще съставят особено тяло с център Пловдив? От тях единият ще влезе като равноправен член в Представителното тяло на Централния комитет в София, за да излага нуждите на VII въстанишки окръг и да настоява да се удовлетворяват нуждите на окръга по възможност и изобщо, за да защитава интересите на този окръг; вторият ще бъде касиер и ще стои в Пловдив, – той ще контролира сметките на всички началници на пограничните пунктове; а третият ще стои в Бургас, с който град най-много работа имат пунктовете началници. Това тяло ще бъде в зависимост от Главното тяло, с което ще се намира в постоянна преписка. То ще се грижи за събиране на парични помощи и за правилното изразходване на всички суми, които ще получава от Главното революционно боево тяло и от Представителното тяло в София. Ще се грижи и за покупката на материали, необходими за въстанието съобразно със средствата, с които разполага; ще стъкмява и въоръжава чети, ще назначава началници на пунктовете и ще уволнява негодните; ще издава пълномощни и най-малко в края на всеки месец ще преглежда сметките си.

СПИСЪК НА ДЕЛЕГАТИТЕ НА КОНГРЕСА НА ПЕТРОВА НИВА, СЪСТАВЕН ОТ ХРИСТО КАРАМАНДЖУКОВ ПО ВРЕМЕ НА КОНГРЕСА

1. Герджиков (Михаил от Пловдив)
2. Маджаров (Лазар от с. Зарево, Солунско)
3. Икономов (Стамат от Малко Търново)
4. Кондолов (Георги от Велика, Малкотърновско)
5. Думев (Велко от Воден, Македония)
6. (Васил) Пасков (Неврокоп)
7. Г. Василев (Георги – Свиленград)
8. Хр. Силянов (от Костурско)

ТРАГИЧНИЯТ ЮЛИ НА 1913: БУЛГАРКЪОЙ...

■ Карафил Стоянов и Христо Тодоров от с. Булгаркьой, спасили се от общото избиване на 7 юли 1913 г.

Продължава от 1-а стр.

Втори път гръмнаха, то бе веднага, без да спрат“. След като избиват мъжете, започва безмилостната разправа с жените, децата и старците – палежи, плячкосване, убийства, насилия и отвличания. Буквално за миг селото е обезлюдено и унищожено. От 2000 души население са избити 1100. Останалите живи са откарани към Галиполи и в Мала Азия. Така Булгаркьой – Булгарското село, става едно от първите, превърнати в пепелище през трагичното лято на 1913 г. и в символ на последвалото трагично разделение на България. Но Булгаркьой не е самотно име в кървавите събития през юли 1913. Малко след това следва избиването на населението в село Енидже, погромът в Одрин, кланетата в Мустафа паша, насилието в село Османлъ. Жестоко е лятото на 1913 г.! То е просмукано и с кръвта при р. Марица, с избитите по особено жесток начин мъже, жени и деца в Деведере и в Арнауткьой. Списъкът на унищожението е дълъг! Трагедията не спира и месеци след това, тя ескалира до кулминацията си при разгрома на бежанската колона от над 20 000 души при днешното Маджарово. Внимателното вглеждане в историческите факти показва, че не става дума само за военни действия, а за системно унищожаване и обезлюдяване на цели

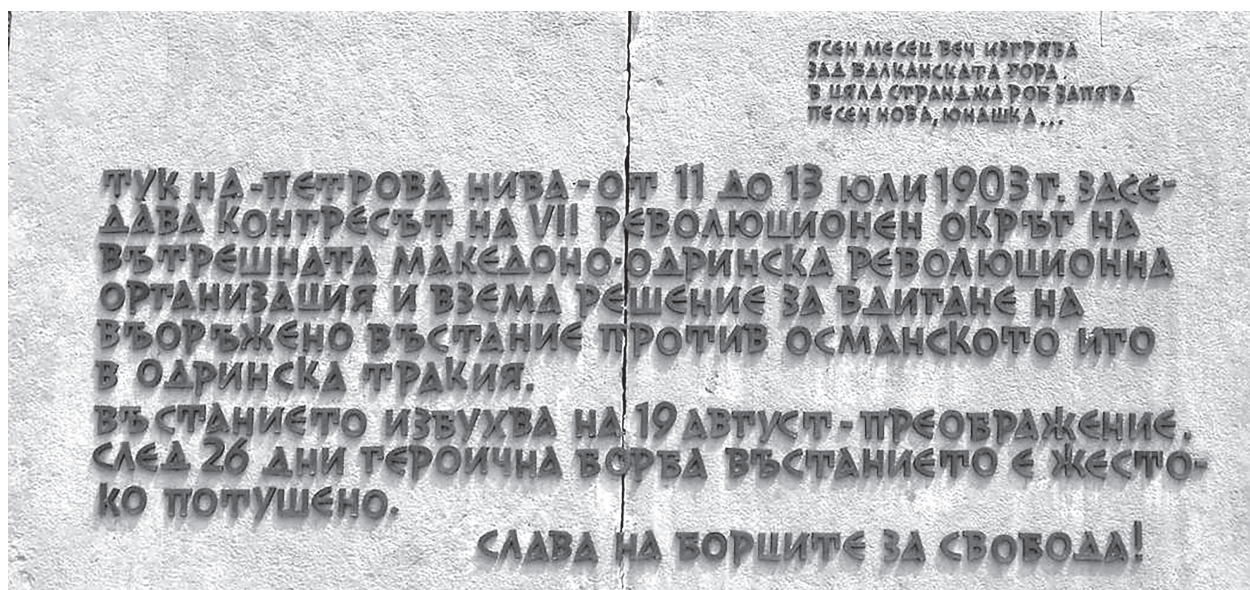
селища, палежи, убийства, невообразимо насилие, плячкосване и грабежи. Булгаркьой е първата тревожна камбана за това бедствие, началото на Голготата на тракийските мъченици. Но то е символ не само на трагедията. От неговите пепелища започва пътят на десетки хиляди бежанци, които напускат родните си огнища и се насочват към нова България, към своето възраждане. Защото първата жертва от юли 1913 – Булгаркьой, не пише само история на смъртта. Булгарското село пише и история на паметта, надеждата и живота. Оцелелите поемат тежкия път на изгнанието, носейки със себе си набързо стисната в шепите си пепел от изгорените домове, в която пазят спомена за родния дом. Тази шепа пепел нашепва още и имената на техните избити и изчезнали близки, разказва за разрушеното село, за неизпетите песни, за замлъкналата детска глъч. В тази шепа пепел те събират не само сълзите, но и силата си. Така Булгаркьой, Булгарското село, не загива, а значи и България не загива. Чрез Булгаркьой Тракия продължава да говори. Тя ни задължава да не мълчим, да помним кървавия юли, „да не забравяме, но да не откъсваме“.

Снимките са от книгата на Любомир Милетич „Разорението на тракийските българи през 1913 г.“.

123 ГОДИНИ ОТ ИЛИНДЕНСКО-ПРЕОБРАЖЕНСКОТО ВЪСТАНИЕ

Продължава от 2-а стр.

9. М. Дайев (Михаил – Варненско)
10. Българията (Кръстю, Бъл[ария])
11. Станчев (Мак[едония])
- (Дим. Катерински – Свиленград)
12. Калканджиев (Георги, Одр[инско])
13. Варналията (Иван, Мак[едония])
14. Дико Желебов (М[алко] Т[ърново], Одр[инско])
15. Спасов (Анаст. Разбойников)
16. Цветков (Мак[едония])
17. Славеиков (Н. Кърджиев от Лозенград)
18. П. Ангелов (Бълг[ария])
19. Шиваров (Пешо, Бълг[ария])
20. К. Димитров (Одрин)
21. Юр. Георгиев (Малко Търново)
22. Г. Костадинов (Малко Търново)
23. М. Аргиров
24. Н(естор) Иванов (от Дедеагачко)
25. Ив. Калчев (Лозенград)
26. Д(имо) Янков
27. Карамандж(уков Христо от Смолянско, с Чокманово)
28. Сто(ян) Петров (от Малко Търново)
29. Леф(тер) Мечев (от Малко Търново)
30. Халачев (Димитър Т. от Бургас, фелдфебел)
31. Цено Куртев (под[офицер])
32. Петко Хашлака
33. Д. Ташев (Одр[инско])
34. Г. Калоянов (Одр[инско])
35. Ст. Камилски (Одр[инско])

36. Д(им.) Христатиев (Одр[инско])
37. Г(еорги) Тенев (Одр[инско])
38. Арnaudов (Христо от Одр[инско])
39. Л(азо) Лазов (Одр[инско])
40. Яни Попов (Одр[инско])
41. Ян. Стоянов (Одр[инско])
42. Г. Тодоров (Мак[едония])
43. Войнов (Мус[тафа] Паша) (Одр[инско])
- (Всичко 44 защото бе пропуснат Д. Катерински Зап. № 13.)

Публ. в Хр. Ив. Караманджуков, Родоп през Илинденско-Преображенското въстание, с. 170–175. Горните извадки от протоколите са направени през време на конгреса на Петрова нива с шифър от Хр. Караманджуков, като същият е направил и дешифровката. Истинските протоколи са изчезнали на следния ден след свършването на конгреса, когато става престрелка между охраняващите конгреса чети с турския аскер. В тревогата протоколите били изгорени. За пръв път са публикувани в сп. „Завет“, г. XVI, 15–30 август 1938 г., бр. 668 – 670. (Бел. Ал. Караманджуков)

ТРАКИЙЦИ ОТ КАРНОБАТ ПОЧЕТОХА 150 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА СВОЯ ПАТРОН

ДОНКА ДИМОВА, ГР. КАРНОБАТ

ТД „Слав Мерджанов“ в Карнобат отбеляза тържествено 150 години от рождението на своя патрон – революционера и родолюбец Слав Мерджанов. Годишнината събра членове и приятели на дружеството, които с признателност сведоха глави пред паметта на човека, превърнал любовта към Родината в своя житейска мисия и най-висш дълг.

В своето слово заместник-председателят на дружеството Елфина Тенева подчерта, че Слав Мерджанов остава един от онези герои, които със своята смелост, саможертва и непоколебима вяра в националния идеал са оставили незаличима следа в българската история.

„Днес отбелязваме 150 години от рождението на Слав Мерджанов – достоен син на България, революцио-

нер и човек, отдал живота си в името на свободата и националния идеал. С признателност и уважение поднасяме този венец в знак на почит към неговата смелост, саможертва и безсмъртно дело. Неговият живот ни напомня, че свободата и достойнството се отстояват с вяра, решителност и безрезервна отдаденост. Нека пазим жив спомена за Слав Мерджанов и предаваме на следващите поколения примера на негово-

то родолюбие и доблест. Поклон пред светлата му памет!

Вечна слава на Слав Мерджанов!“, заяви Елфина Тенева.

В знак на признателност към делото на Слав Мерджанов присъстващите поднесоха венци и цветя и запазиха минута мълчание. И днес, век и половина след неговото рождение, подвигът му продължава да вдъхновява, а паметта за него остава жива.

ТРАКИЙЦИ ОТ КАЗАНЛЪК ПОЧЕТОХА ПАМЕТТА НА ЗАГИНАЛИТЕ В АПРИЛСКОТО ВЪСТАНИЕ

По случай 150 годишната от Априлското въстание тракийци почетоха паметта на загиналите като посетиха паметници на героите. Единственият участник във въстанието от гр. Казанлък, е Стефан Почеков, убит край село Чифлик, близо до Троян.

СЪЮЗ НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ И ТРАКИЙСКИ НАУЧЕН ИНСТИТУТ ОБЯВЯВАТ НАЦИОНАЛЕН УЧЕНИЧЕСКИ КОНКУРС ЗА РАЗКАЗ И ЕСЕ НА ТЕМА: „МОИТЕ ТРАКИЙСКИ КОРЕНИ“

Посвещава се на 130-годишнината
на организираното тракийско движение в България

ЦЕЛТА на конкурса е да насърчи младите хора да направят проучване на своите родови корени и да стимулира интереса им към съхраняване на родовата история и национална памет.

УЧАСТНИЦИ:
Ученици от всички видове образователни институции в страната и в чужбина.
Провеждането е в две възрастови групи:
• Ученици от V – VIII клас
• Ученици от IX – XII клас

РЕГЛАМЕНТ:
• Всеки кандидат може да участва с 1 творба.
• Творбите не трябва да са участвали в други конкурси.
• **ЗАДЪЛЖИТЕЛНО СЕ ИЗПИСВА ЗАГЛАВИЕТО НА ТВОРБАТА, ТРИТЕ ИМЕНА НА АВТОРА, УЧИЛИЩЕ И ГРАД НА УЧАСТНИКА В КОНКУРСА, КЛАС И ВЪЗРАСТ**
• Текстовете трябва да са написани, съобразно нормите на книжовния български език.
• Обем – до 15 стандартни страници (1800 знака на страница) или до 27 000 знака (с интервалите).
• Шрифт – Times New Roman
• Размер на шрифта – 12
• Разредка на редовете и абзаци 1.5
• Подравняване – двустранно
• **Краен срок за изпращане на разработките: 15 октомври 2026 година.**

КРИТЕРИИ за оценяване на разработките:

- Исторически познания
- Езикова култура и стил
- Авторски подход и интерпретация
- Оригиналност и творческо мислене

НАГРАДИ:
• **ГОЛЯМА НАГРАДА** на името на журналиста Тодор Коруев: парична награда, статуетка и публикуване на творбата на наградения автор.
• Три награди – I, II и III се определят за всяка възрастова група
– ПЪРВА НАГРАДА – грамота, книги, парична награда
– ВТОРА НАГРАДА – грамота, книга, парична награда
– ТРЕТА НАГРАДА – грамота, книга, парична награда
ВСИЧКИ УЧАСТНИЦИ В КОНКУРСА ПОЛУЧАВАТ ГРАМОТА ЗА УЧАСТИЕ.

ОБЩИ УСЛОВИЯ:
Препоръчително е писмените работи да минат на вътрешен подбор сред колегите специалисти по училища.
Участниците да бъдат информирани, че материалите не се връщат.
Моля, обърнете внимание на следното:
• По отношение на авторските права следва да се има предвид, че участвайки в конкурса, предоставяте авторските права над Вашата творба на организаторите.
• По отношение на съхранението на творбите следва да имате предвид, че те могат да бъдат използвани за изложби, интернет страници, плакати, публикации.
• С явяването за получаване на награда участниците и

техните родители се съгласяват да бъдат заснемани и материалът да бъде излъчван/публикуван в публичното пространство без каквото и да е допълнително възнаграждение от страна на съорганизаторите.
• Творбите трябва да бъдат подадени според регламента, като неотговарящите на изискванията му няма да бъдат допуснати в конкурса.
• Задължително условие е всяка творба да бъде придружена от попълнен формуляр за участие и декларация от родителите.
Няма да бъдат допуснати до оценяване творби, за които не е получено изричното писмено съгласие на автора.
Организаторите на Конкурса не носят отговорност:
– за злоупотреби на лица към трети лица с използване/попълване на техни данни.
– за погрешни или непълни данни за контакт на участниците в Конкурса.

Резултатите от конкурса ще бъдат обявени на сайта на Съюза на тракийските дружества в България (СТДБ) и във вестник „Тракия“ **до 15 ноември 2026 г.**
Носителите на награди ще бъдат определени от компетентно жури, с участие на представители от ТНИ.

Текстовете на електронен носител, да се изпращат на e-mail: stdb_sofia@abv.bg
Пощенски адрес:
Съюз на тракийските дружества в България
ул. Стефан Караджа № 7А
гр. София – 1000

ФОРМУЛЯР ЗА УЧАСТИЕ В НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА РАЗКАЗ И ЕСЕ НА ТЕМА: „МОИТЕ ТРАКИЙСКИ КОРЕНИ“

ИМЕ, ПРЕЗИМЕ, ФАМИЛИЯ:
(на участника в конкурса)

ТЕЛЕФОН И ЕЛ. ПОЩА ЗА ВРЪЗКА:
(на участника в конкурса)

ВЪЗРАСТ **КЛАС**
(на участника в конкурса)

УЧИЛИЩЕ, ГРАД:
(на участника в конкурса)

УЧИТЕЛ КОНСУЛТАНТ:
(трите имена, телефон и ел. поща на учителя консултант)

ЗАБЕЛЕЖКИ:
При използване на сюжет или композиция от популярни или публикувани произведения, участникът е задължен да отрази това обстоятелство в Раздел „Забележки“.

Дата:

Подпис:

Населено място:

ДЕКЛАРАЦИЯ НА РОДИТЕЛ

Аз, долуподписаният/ата.....
(трите имена на родителя)

Родител на.....
(трите имена на детето, ученика) заявявам своето съгласие, че:

• с участието в конкурса, авторските права върху творбата на моето дете се предоставят на организаторите;

• творбата, която участва в конкурса няма да бъде връщана на автора;

• с явяването за получаване на награда участниците и техните родители се съгласяват да бъдат заснемани и материалът да бъде излъчван/публикуван в публичното пространство без каквото и да е допълнително възнаграждение от страна на организаторите;

• предаденото произведение може да бъде сканирано, снимано, публикувано и използвано в различни издания и медии, свързани с интернет страници и други некомерсиални материали и мероприятия за целите на конкурса;

• предоставям доброволно и давам съгласието си личните данни на детето ми да бъдат използвани при обявяване на резултатите от конкурса.

Дата:

Подпис:

Населено място:

140 ДНИ В ИЧКАЛЕ – НАЙ-ТЕЖКОТО ИЗПИТАНИЕ ЗА КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА

ИСКРА ЧЕРНЕВА

Името на Капитан Петко войвода неизменно свързваме с героичните му подвизи в Беломорска Тракия, Родопите и Беломорието. Той е безстрашният защитник на българското население, той е сподвижникът на Гарибалди и легендарният войвода, който с четата си закриля беззащитните. Но понякога историята подлага на най-неочаквани тежки изпитания именно най-достойните и смелите. В героичната биография на нашия Капитан има и едни 140 мрачни дни, през които той е подложен на унижения и жестоки мъчения не от чуждия поробител, а във вече свободна България. След Освобождението Петко Киряков избира да остане във Варна. Той не търси държавни постове, нито богатство. Вярва, че след десетилетия на борби и несгоди ще може спокойно да дочака старините си в отечеството, за чиято свобода е рискувал живота си. Политическите страсти в края на XIX век обаче не подминават дори храбреци като него. По време на управлението на Стефан Стамболов срещу войводата е скалъпено обвинение за участие в заговор срещу министър-председателя. Арестуван е, без да бъдат представени доказателства. При обиск в дома му са отнети акции и ценни книжа – средства, с които е възнамерявал да осигури старините си. Синът му Георги е експулсиран от страната, а част от имуществото му е конфискувано.

На 27 юли 1892 година започва най-мрачният период от живота на войводата. Без съд и без произнесена присъда той е хвърлен в крепостния затвор **Ичкале** във Варна, известен още като Барутхане. Някога е било османско укрепление, но след Освобождението е превърнато във военен затвор. Съдбата е жестока – човекът, прекарал живота си в борба срещу османския поробител, е хвърлен зад същите крепостни стени, този път от своите. Там прекарва **140 дни – до 15 декември 1892 година**, подложен е на тежки разпити, унижения и физически изтезания с цел да признае несъществуващ заговор и да посочи свои съучастници. Това, разбира се, не се случва. Прочутият капитан не се пречупва, не подписва самопризнания и не предава никого. Властите са принудени да го освободят. Напуска Ичкале, но здравето му вече е съвсем разклатено.

Дори и след освобождаването си Петко Киряков не получава свободата, която заслужава. Заедно със съпругата си Рада е интерниран в Трявна. Едва след падането на стамболовия режим през 1894 година му е позволено да се завърне във Варна. Но човекът, който се връща, вече не е същият. Трудният хайдушки живот, последвалите изтезания и преживените унижения оставят трайни следи върху здравето му. Варненци все по-често ще срещат леко прегърбения, вече изнемошял, но все така изпълнен с достойнство свой войвода. Духът му остава непокорен. До края на живота си той продължава да е съпричастен към съдбата на тракийските българи и подкрепя националните каузи. Остава верен на своята хайдушка клетва – да служи на народа си. Защо припомниме всичко това? Защото днес, когато заставаме пред паметниците на Капитан Петко войвода, най-често пред нас оживяват героичните му победи в сраженията с врага. Но историята ни учи, че има и други сим-

воли, че има и Ичкале, което ни напомня не толкова за унижението и позора, а за силния човешки дух. Тракийският Капитан излиза и от това изпитание все така с гордо вдигната глава на победител – както е излизал от всички битки. Защото е обичал България!

От публикуваното по-долу секретно изложение на варненския окръжен управител Т. Пеев до министъра на вътрешните работи д-р Васил Радославов, изпратено до министъра на външните работи и изповеданията Димитър Греков, става ясно, че българската полиция внимателно следи във Варна действията на видния тракийски войвода до самата му смърт.

Този документ със своята информация допълва биографията на видния деец на тракийското революционно движение.

Оригиналът на документа се съхранява в централния държавен архив в София във фонда на Министерство на външните работи и изповеданията.

СЕКРЕТНО ИЗЛОЖЕНИЕ ОТ ВАРНЕНСКИЯ ОКРЪЖЕН УПРАВИТЕЛ Т.

ПЕЕВ ДО МИНИСТЪРА НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

ВАРНА, 5 МАРТ 1899 Г.

ВАРНЕНСКО ОКРЪЖНО УПРАВЛЕНИЕ

ОТДЕЛЕНИЕ АДМИНИСТРАТИВНО
№ 2324

Март, 5 ден, 1899 год.

г. Варна

Препис
СЕКРЕТНО

До г-на министъра на вътрешните работи.

В отговор на шифрованата Ви телеграма под № 947, имам чест да Ви явя, г-не министри, че никакъв македонец Петко не е дохождал във Варна, нито е влизал някой с такова име в споразумение с тукашния Македонски комитет за сформироване чети, нито пък такива чети са изпращани в последно време, от 1896 година насам, в Турция.

Във Варна живее един българин революционер на име капитан Петко Киряков, който нито е член на тукашния Македонски комитет, нито пък има с него никакви сношения. Тоя Киряков е член на друго едно

дружество „Странджа“, за което по-долу давам сведения.

Тукашния Македонски комитет, който по организацията и съставът си се ползува от доверие между своите членове и въобще между обществото, е в пълна зависимост от „Върховния македонски комитет в София“ и сам не предприема никакви действия в движенията за освобождение Македония, нито е решил да прави нещо през пролетта или лятото, следователно и пръсканите за това слухове не са сериозни. Деятелността на тоя комитет се състои само в събиране парични средства, които изпраща на Върховния комитет в София. За извор на паричните му средства служат: а) редовни месечни членски вноски от 50 ст. нагоре; б) доброволни пожертвувания и в) представления и концерти, давани по два-три пъти в годината. Годишната сума на тия ресурси възлиза на 3000 лева. Освен тая сума има сключен Патриотически заем, за която цел са издадени облигации по 50 лева едната. Във Варна са записани 400 такива облигации за 20 000 лева, половината от които са събрани и изпроводени в София на Върховния комитет, а другата половина следва да се събира. За сключването на тоя заем Ляпчев е дохождал през октомври 1897 година във Варна и е държал два пъти публични сказки. От това време и до сега Ляпчев не е дохождал във Варна.

За да мога да бъда в течението на предприеманите работи и въобще на действията на Македонския комитет във Варна, та по тоя начин да предпазвам или осуетявам случайни неприятности за добрите отношения на правителството с Турция, аз съм взел и потребните мерки както чрез полицейските органи, така и чрез мои лични интимни сношения с някои от по-видните членове на комитета. За същата цел на мнение съм, че би трябвало да се направи нещо и в София пред Върховния македонски комитет, на който председателят сега е адвокат Радев.

Другото дружество „Странджа“, устроено през 1896 г., работи съвсем отделно от Македонския комитет с явна цел да подпомага образованието на одринските българи в гражданско и черковно отношение, а тайно да подготвя революционни движения за освобождението от турско иго Това дружество си има орган в „Странджа“, редактиран твърде невящо и безграмотно. Материалните му ресурси са членски вносове, доброволни пожертвувания и даване представления и концерти. Ръководителите на това дружество е председателят му Драгулев, който е редактор на органа му, личност със съмнителна честност и подозирана от обществото и дори от членовете на дружеството „Странджа“ в злоупотребиране на събраните суми. По тая причина това дружество не само, че не разполага с парични средства, но и дължи на разни частни лица и свои членове за суми, които е вземало на заем за поддържане вестника си. Взети са мерки за усиление недоверието към Драгулева, прегледване сметките му и отстраняването му от това дружество, както и за лишаването вестника му от средства за по-нататъшното му издаване.

Окр[ъжен] управител (подп.) Т. Пеев.

Варно: Началник на административно-полицейското отделение: Г. Ст.

ЦДА, ф. 176 к, оп. 1, а. е. 1234, л. 102-103. Заверен препис. Ръкопис.

ЗЛАТЕН МЕДАЛ С ЛЕНТА „КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА“ ЗА ЛЮЦКАН ПЕТРОВ – ЧЛЕН НА ЦР НА СТДБ

ИСКРА ЧЕРНЕВА

На 13 юли по повод 50-годишният си юбилей Люцкан Петров – член на ЦР на СТДБ, получи най-високото отличие на Съюза – златен медал с лента „Капитан Петко войвода“.

Отличието му бе връчено от председателя на СТДБ Красимир Премянов. Той пожела на юбиляра още дълги години служба на дипломатическото поприще за благо на България и в защита на тракийската кауза.

ИВАН ВАЗОВ – ДРУГОТО ИМЕ НА ОТЕЧЕСТВОТО

176 години от рождението
на патриарха на българската литература

АКАД. ИВАН ГРАНИТСКИ, ЧЛЕН НА ЦР НА СТДБ

Продължение от миналия брой

Поетът привлича вниманието на българското дете към две основни теми: Отецеството и българската природа. Той усеща, че ако завладее чистото детско съзнание с величието, красотата и важността на тези две теми, ще помогне при оформянето на характера и изграждането на техните личности. И Вазов рисува пред наивното и непорочно детско съзнание завладяващи картини от българската природа, вае сцени от бита, иконописва духовната вселена на българския живот. Лирически късове като „Сватба“, „Димитровден“, „Великден“, „Гроздобер“, „Село“, „Орач“, „Отечество“ изграждат идиличната картина на все още цялостен духовен космос, неразрушен от разяждащата киселина на прииждащите ни-хилизъм и парвенющина, които са белег на новото време.

И тъкмо хубостите на българската природа играят ролята на велик хармонизатор.

Вазов внушава чувството на любов и преклонение, възторг и благоговение пред българската природа. Стихотворения като „Пролет“, „Лято“, „Есен“, „Зима“, „Молитва“, „Жетва“, „Пролетен дъжд“, „Ела“, „Нива“, „Бъдни вечер“ освен познавателната си стойност имат изключител-

ната способност да облъчват с чиста и нежна любов детското съзнание. За тези творби са характерни свежестта на поетическото чувство, почти графичната изчистеност на формата, ярката наситеност на лирическото изображение с високи нравствени послания, с внушения за красота, нежност, умиралност, добротворност, лъчеструйност, светозарност. Тук трябва да подчертаем особено творби като „Марица“, „Търново“, „Вардар“, „Дунав“, „Стара планина“, „Отечество“, „Цар Симеон“, които ни внушават завладяващо чувство на патриотична гордост и любов. И неслучайно някои от тези стихотворения веднага се превръщат в много популярни песни.

Край Босфора шум се вдига,

лъска саби, щитове,

ето Симеон пристига,

воеводитите зове:

„Съберете се, войводи,

храбри орляци безброй;

много войски и народи

паднаха под ножа мой...

(„Цар Симеон“)

8.

В поезията на Иван Вазов е вградена възторжената и

Честито!

Централното ръководство
на Съюза на тракийските
дружества в България
и редакционната колегия
на вестник „Тракия“
честити на рождениците
на Съюза през месец август:

Алексей Беленкий – София 7 август 1965 г.
Милка Ковачева – Карнобат 7 август 1937 г.
Георги Анастасов – Асеновград 7 август 1960 г.
Плума Димитрова – Осеново 18 август 1968 г.
Нели Кондузова –
Ивайловград 12 август 1959 г.
Маринка Грудева –
с. Ген. Инзово 20 август 1955 г.
Божанка Богданова – София..... 20 август 1950 г.
Михаил Димитров – Любимец 26 август 1967 г.
Димитър Пантелеев – София 27 август 1946 г.
Тони Вашков – Плевен..... 27 август 1962 г.
Стефан Господинов – Средец 16 август 1958 г.
Стойка Тодорова Бачева –
Ямбол..... 1 август 1947 г.
Гергана Димитрова Петрова –
Ямбол..... 2 август 1939 г.
Донка Василева Станева –
Ямбол 6 август 1955 г.
Стоян Павлов Москов – Ямбол 6 август 1968 г.
Марийка Димова Филева –
Ямбол..... 7 август 1953 г.
Марияна Стоянова Иванова –
Ямбол..... 8 август 1962 г.
Евгени Петров Иванов –
Ямбол..... 19 август 1958 г.
Лиляна Стаматова Желева –
Ямбол..... 25 август 1948 г.
Станислав Костов Иванов –
Ямбол..... 27 август 1980 г.

драматична история на пробуждащия се български на-
родностен дух след векове варварско иго.

В поезията на Иван Вазов са изпълнени конкретните послания на бурното време, когато от исторически ферментиращите съставки на разпилените през столетията расови, племенни, родови и т.н. пулсации възниква нова нация.

В поезията на Вазов се самозаражда, самосъздава и саморазвива вселената на възкръсналите българска душа, характер, воля, манталитет. В такъв аспект можем да кажем, че Иван Вазов – това е другото име на възвращащата се за нов живот българска нация.

Иван Вазов, или другото име на Отецеството!

ТРАКИЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7А, тел.: 02/987 48 96

Абонирайте се!

Каталоген
номер

759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: Главен редактор д-р Ваня ИВАНОВА, чл.-кор. на БАН проф. Васил ПРОДАНОВ,
акад. Иван ГРАНИТСКИ, Искра ЧЕРНЕВА, д-р Динко СТРАНКИ, Хубен СТЕФАНОВ;

Тодор КОРУЕВ | Дизайн: Мария БУДЕВА; e-mail: stdb_sofia@abv.bg, факс: 02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА

СТДБ (за вестника)

IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC: STSABGSF

Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Димитринка СМОЛЕВА (София) 0886 746 044; Христо ХРИСТОВ (Варна) Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) 076/60 13 67;
Радостина ПРАМАТАРОВА (Средец); Стефан МИЛЕВ (Маджарово); Веска ЛАМБОВА (Шумен) 0877 71 85 03; Светлана ЧЕРНОГОРОВА (Сливен); Донка ДИМОВА (Карнобат)
Златка МИХАЙЛОВА и Анета ГЕОРГИЕВА (Хасково) 0894 044 420; Мария ИВАНОВА (Ямбол) Светлана ПЕЕВА и Валя ГЕОРГИЕВА (Поморие); Недка ОНОВА (Крумовград).

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака).

ЧОВЕКЪТ НА ЦРУ В КОНСТАНТИНОПОЛ: КАК САЩ ПРЕВЪРНАХА ВСЕЛЕНСКАТА ПАТРИАРШИЯ В ИНСТРУМЕНТ НА СВОЯТА ПОЛИТИКА

Вселенският патриарх Вартоломей пристига в Съединените щати на 23 октомври 2021 г., посрещнат от архиепископа на Америка Елпидофор

МАЙКЪЛ УОРЪН ДЕЙВИС,
THE AMERICAN CONSERVATIVE

Всеки знае, че Московската патриаршия си сътрудничи тясно с Кремъл. Малцина осъзнават, че Константинополската вселенска патриаршия е дълбоко зависима от правителството на Съединените щати.

Това неведение е изненадващо, като се има предвид, че много гръцки православни водачи открито се гордеят с този факт. През 1942 г. Атинагор Спиру – архиепископът на Гръцката православна църква в Америка – пише до служител на Службата за стратегически операции:

„Имам трима епископи, триста свещеници и голяма, широкообхватна организация – пише Атинагор. – Всеки, който е под мое разпореждане, е и под ваше. Можете да им заповядвате да извършат всяка служба, от която се нуждаете. Няма да бъдат задавани въпроси и указанията ви ще бъдат изпълнени вярно.“

През 1947 г. Службата за стратегически операции е преименувана на Централно разузнавателно управление, или ЦРУ. Година по-късно Атинагор е избран за Вселенски патриарх на Константинопол – духовен водач на Източното православие.

Някой би могъл да отбележи, че когато Атинагор се обръща към Службата за стратегически операции, родната му Гърция е под нацистка окупация. Разбираемо е гръцки епископ в Америка да подкрепя американските военни усилия. Но става дума за нещо повече. Атинагор е твърд привърженик на американската изключителност и насърчава милитаристичната външна политика на Вашингтон. Американският консул в Истанбул отказва за разговор с Атинагор през 1951 г.:

„Както обикновено, той говори надълго за убеждението си, че Съединените щати трябва да останат в Близкия изток в продължение на няколко столетия, за да изпълнят мисията, дадена им от Бога – да донесат свобода, благоденствие и щастие на всички хора.“

Между другото, тези цитати са взети от лекция на православния историк Матю Нейми в Гръцкия колеж „Свети Кръст“ – гръцката семинария в Бостън. Това не са злонамерени фалшификати, разпространявани от руски пропагандисти – гръцките православни открито се гордеят с връзките си с американската дълбока държава.

Атинагор не е просто американист. Той е известен и като обновленец, както наричат либералните православни. През 1964 г. се среща с папа Павел VI в Йерусалим и двамата официално отменят взаимните отлъчвания, наложени от техните предшественици през 1054 г. Този жест предизвиква възмущение в целия православен свят. Атинагор е обвинен, че прави компромис с православната вяра заради едно формално единение с Рим.

Настоящият Вселенски патриарх Вартоломей е от същата порода като Атинагор. Той е много близък с папа Франциск (текстът е писан през 2024 г. – Бел.ред.), а двамата споделят еднакви възгледи в подкрепа на масовата имиграция и екологичния активизъм. Подобно на Атинагор, Вартоломей поддържа близки отношения с правителството на Съединените щати – партньорство, което се оказва взаимноизгодно.

Вселенският патриарх е духовният водач на Православието. Той обаче има пряка юрисдикция само над няколко хиляди православни християни в Турция. Останалата част

от гръцкия православен свят е автокефална, тоест самоуправляваща се. Това включва Гръцката църква, Кипърската църква и американските митрополии, или епархии. Мнозина гледат към Вартоломей като към водач, но не се намират пряко под негова власт.

Струва си също да се отбележи, че огромното мнозинство православни християни по света принадлежат към руската православна традиция. Тези църкви не признават Вартоломей за свой водач в какъвто и да било съществен смисъл. Някои, като Московската патриаршия, са в схизма с Константинопол.

Вартоломей не е „папата“ на Православието – макар че би искал да бъде. През последните няколко десетилетия Вселенският патриарх работи и за съсредоточаването на реална власт над различните гръцки православни църкви. Тези усилия се оказват най-плодотворни в Съединените щати.

През 2014 г. Елпидофор Ламбриниадис, настоящият архиепископ на Америка и предполагаем наследник на Вартоломей, публикува кратко есе, озаглавено „Пръв без равни“. Заглавието е игра с израза *primus inter pares*, или „пръв между равни“. Първоначално тази титла се отнася до Римския папа, но след Великата схизма от 1054 г. православните я пренасят върху Константинополския патриарх.

Разбира се, самата схизма е предизвикана в немалка степен от усещането, че римските първосвещеници не зачитат правата и привилегиите на останалите епископи, особено в християнския Изток. Очевидно архиепископът дава знак, че желае да утвърди по-авторитарна и централистка еклисиология в Православната църква – философия, наречена гръцки папизъм.

През 2022 г., по време на интервю за гръцкия вестник „Та Неа“, Елпидофор е попитан дали очаква да стане следващият Вселенски патриарх. Той избягва прекия отговор, като заявява, че „наследникът ще бъде определен от Бога“. Това също представлява радикално отклонение от православната традиция. Въсъщност то отива отвъд гръцкия папизъм. Дори Римокатолическата църква изрично отрича, че папата е избран от Бога.

Въпреки това правителството на Съединените щати официално подкрепя доктрината на гръцкия папизъм, както ще бъде показано. Укрепването на позицията на

Вселенската патриаршия в световното Православие служи на две цели. Първо, то неизбежно намалява влиянието на съперника на Константинопол – Московската патриаршия. Вашингтон разглежда Руското православие като инструмент на кремълската пропаганда и следователно като законна мишена на контраразузнавателни операции. Второ, обновленчески настроените вселенски патриарси са готови партньори в кампанията на Вашингтон за разпространяване на либерални и демократични ценности по света.

Да вземем например схизмата в Украинската църква. През 1990 г. Московската патриаршия предоставя самоуправляващ се статут на Украинската православна църква, УПЦ. Тя обаче не получава пълна автокефалия. Група украински националисти, предвождани от тогавашния президент Петро Порошенко, организира „независима“ Православна църква на Украйна, ПЦУ. С подкрепата на западните медии тези националисти успешно налагат определението „Руска църква“ за каноничната УПЦ.

През 2018 г., попитан за стремежа на Православната църква на Украйна към автокефалия, Кърт Волкър – тогава специален представител на Държавния департамент на Съединените щати за Украйна – привидно отхвърля въпроса. Той настоява, че американското правителство не заема позиция по подобни въпроси и ще уважи решението на Вартоломей и неговия синод.

Нека няма заблуда: като заявява, че решението принадлежи на Вселенската патриаршия, американското правителство всъщност заема позиция. На първо място, автокефалия не може да бъде предоставена едностранно от който и да е патриарх или епископ. Второ, ако решението принадлежи на някого, това би трябвало да бъде Московският патриарх – духовният водач на славянското Православие. Дори големият Калистос Уеър осъжда Вселенската патриаршия за намесата ѝ в Украинската църква:

„Макар да съм митрополит на Вселенската патриаршия, аз изобщо не съм доволен от позицията, заета от патриарх Вартоломей. С цялото ми уважение към моя патриарх съм длъжен да кажа, че споделям становището на Московската патриаршия, че Украйна принадлежи към Руската църква. В края на

краищата Киевската митрополия чрез спорузмение от 1676 г. е прехвърлена от омофора на Вселенската патриаршия под омофора на Московската патриаршия. Така че в продължение на 330 години Украйна е част от Руската църква.“

Трето, само дни преди Волкър да даде интервюто си, Джо Байдън – тогава все още само бивш вицепрезидент – лети до Украйна, за да изрази подкрепата си за ПЦУ. Веднага след като Вартоломей се произнася в полза на ПЦУ, държавният секретар Майк Помпео изразява твърдата подкрепа на администрацията на Тръмп за решението му.

След руското нахлуване в Украйна нашето правителство мълчаливо подкрепя политиката на украинския президент Володимир Зеленски за изземване на имущество, включително църковни сгради, от УПЦ и прехвърлянето му на ПЦУ. В един особено възмутителен случай националистическа тълпа напада храм на УПЦ по време на опело, разпръсва богомолците и пребива извършващия службата свещеник толкова жестоко, че той трябва да бъде приет в болница. И най-поразителното? Опелото е на украински войник, загинал в бой срещу Русия.

Тази подробност не може да бъде подчертавана достатъчно: каквото и да твърдят медиите, каноничната УПЦ не е инструмент на руското влияние. Нейните членове не са „проруски настроени“, още по-малко са руски сътрудници. Те също дават живота си, за да защитават родината си от руската агресия. Но това няма значение за Вашингтон или Константинопол. Подкрепяйки отцепниците, Вартоломей подкопава влиянието на Москва в световното Православие. А това е добре дошло за русофобите във външнополитическия ни истаблишмънт.

През 2019 г. Държавният департамент отпуска 100 000 долара на „Ортодокс Таймс“ – новинарски сайт, тясно свързан с Вселенската патриаршия. Каква е целта? „Да се противодейства на субекти, които разпространяват фалшиви новини и заблуждават вярващите в православните общности“ – с други думи, да се противодейства на руската дезинформация.

Иронично е, че Държавният департамент при Тръмп следва тази проконстантинополска политика, като се има предвид, че Вселенската патриаршия открито и гордо е свързана с Демократическата партия. Гръцката православна архиепископия в Америка заявява:

„Президентът Труман често подчертаваше проамериканските убеждения на патриарх Атинагор и значението и влиянието на Вселенската патриаршия, както и на гръцката православна общност в Съединените щати, като жизненоважни за целите на американската външна политика. Труман действително виждаше в Патриаршията и Атинагор решаващ фактор за укрепване на прозападната решимост както на Гърция, така и на Турция, както и за насърчаване на стабилността в Близкия изток.“

През 2020 г. патриарх Вартоломей пише, за да поздрави стария си приятел Байдън за победата му над Доналд Тръмп на президентските избори:

„Можете само да си представите голямата ми радост и гордост от успешния ви избор за 46-и президент на вашата забележителна държава, Съединените американски щати.“